

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku A. B.-O.

przy uczestnictwie Miasta w W., M. O., R. H. i I. K.-H.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania - Miasta w W. od
postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od uczestnika postępowania Miasta w W.
na rzecz wnioskodawczynie kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania Miasto w W. wniosło skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 stycznia 2015 r. zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek wnioskodawczynie A. B. – O. o stwierdzenie, że uczestnicy

postępowania R. M. H. i I. T. K.- H. nabyli z dniem 27 maja 2005 r. w drodze zasiedzenia do majątku wspólnego własność nieruchomości położonej w W. przy ul. H. [...], obejmującej działkę nr [...] o powierzchni 29 m², natomiast Sąd drugiej instancji wniosek ten uwzględnił akceptując ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, ale dokonując ich odmiennej oceny prawnej. Sąd Okręgowy uznał, że uczestnicy R. M. H. i I. T. K.-H. posiadali samoistnie (w złej wierze) objętą wnioskiem nieruchomość od dnia 28 sierpnia 1976 r. tj. od daty zawarcia umowy o oddanie im w użytkowanie wieczyste przyległej działki ewidencyjnej nr [X] (37/1). Mając na względzie postanowienie art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz. U., Nr 55, poz. 321), Sąd stwierdził, że wymagany 30-letni okres posiadania działki upłynął w dniu 27 maja 2005 r.

W skardze kasacyjnej opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. uczestnik - Miasto W. zarzuciło naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. oraz naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. „przez dokonanie błędnej oceny stanu faktycznego, zasadzającej się na dokonaniu przez sąd II instancji dowolnej oraz wybiórczej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że bieg terminu zasiedzenia nieruchomości rozpoczął się w dniu zawarcia umowy oddania gruntu w użytkowanie wieczyste”. We wnioskach skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualne rozstrzygnięcia sprawy co do istoty na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. Wniósł też o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnika wnioskodawczyni wniosła o odrzucenie tej skargi względnie o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie. Wniosła też o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa

i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący powołał się na przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to znaczy występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „dotyczącego zakresu woli posiadacza nieruchomości dysponującego w stosunku do nieruchomości sąsiedniej prawem użytkowania wieczystego.” Skarga jest, jego zdaniem, oczywiście uzasadniona ze względu na „naruszenie przez sąd II instancji przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie - rzutujszej na treść rozstrzygnięcia - błędnej oceny stanu faktycznego, w konsekwencji czego za podstawę ustalenia chwili nabycia prawa własności nieruchomości przyjęto niewłaściwą datę rozpoczęcia biegu okresu zasiedzenia”.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także znajdzie zastosowanie przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których powstały wątpliwości. Zagadnienie nie może mieć więc charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi ograniczającej się do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, LEX nr 1678102). Tymczasem z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że jedyne wątpliwości, jakie wskazuje skarżący ograniczają się do wskazania, że uczestnicy – małżonkowie H. przez pewien czas byli

użytkownikami wieczystymi nieruchomości, do której przylega sporna działka, co decydować powinno o niemożności zastosowania art. 336 k.c. z uwagi na brak właściwego czynnika woli posiadania samoistnego, zastąpionego wolą posiadania w granicach prawa użytkowania wieczystego. Tak postawiony problem dotyczy w istocie ustaleń faktycznych w zakresie określenia *animus* posiadaczy działki nr 82, związanego z istnieniem lub nieistnieniem po ich stronie świadomości odrębnego statusu tego gruntu, a nie istotnego problemu prawnego, zresztą wyjaśnianego już w orzecznictwie ze wskazaniem na konieczność indywidualnej oceny konkretnego przypadku.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi z kolei wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie, a zarzucona wadliwość powoduje, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Rozpatrywana skarga nie spełnia tych warunków. Skarżący w istocie polemizuje z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez Sądy obu instancji, wprost wskazując jako naruszony art. 233 k.p.c. Zarzuty wiążące się z niewłaściwym ustaleniem faktów lub oceną dowodów zostały jednak wyłączone spośród dopuszczalnych zarzutów kasacyjnych (art. 398³ § 3 k.p.c.), wobec czego nie mogą również stanowić podbudowy przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej

W rezultacie wymienione przez skarżącego podstawy mające uzasadnić przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby wystąpiły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 520 § 3 w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., a ich wysokość z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 w zw. z § 7 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw

[l.n]